לה א ב מיי' פ"ד מהל' שחיטה הל' ח ועי' בהשגות ובכ"מ ובל"מ טוש"ע יו"ד סי' כח סעיף ט:

לו ג מיי' פ"ב מהל' פסולי המוקדשין הלכה כב:

לז ד מיי' פ"ב מהלכות טומאת מת הל' יג:

לח ה מיי' פ"ו מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה ד:

או בדם החיה רואין אותו כאילו *הן מים *רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם. **דם הניתז ושעל הסכין חייב לכסות אמר רבי יהודה ב אימתי בזמן שאין שם דם אלא הוא אבל יש שם דם שלא הוא פטור מלכסות: **גמ'** *תנן התם דם שנתערב במים: אם יש בו מראית דם כשר, נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים, נתערב בדם בהמה או בדם החיה רואין אותו כאילו הוא מים רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם *א"ר חייא בר אבא אמר ר' יוחנן ג לא שנו אלא שנפלו מים לתוך דם אבל נפל דם לתוך מים ראשון ראשון בטל אמר רב פפא ולענין כסוי אינו כן-אין דחוי אצל מצות אמר רב יהודה אמר שמואל כל מראה אדמומית מכפרין ומכשירין וחייבין בכסוי, מאי קמשמע לן, מכפרין תנינא, חייבין בכסוי תנינא? מכשירין איצטריכא ליה, מכשירין נמי- אי דם, אכשורי מכשר, אי מיא אכשורי מכשרי? לא צריכא *שתמדן במי גשמים, מי גשמים נמי כיון דשקיל ורמי אחשבינהו? לא צריכא שנתמדו מאליהן, ר' אסי מנהרביל אומר בצללתא דדמא, רבי ירמיה מדפתי אמר ענוש כרת והוא דאיכא כזית במתניתא תנא מטמאים באהל והוא דאיכא רביעית *תנן התם *ד כל משקה המת טהורין חוץ מדמו, וכל מראה אדמומית שבו מטמאין באהל ומשקה המת טהורין ורמינהו *ה משקה טבול יום *(משקין היוצאין ממנו) כמשקין שנוגע בהן ואלו

או בדם החיה. בדם הקי של חיה: רואין אותו. שאינו טעון כסוי: כאילו הוא מים. ואם היה הדם הזה של שחיטת החיה והעוף ניכר בו חייב לכסות: אין דם מבטל דם. ואפילו אין מראית דם ניכרת במים כמות דם בהמה זה, אין דם החיה בטיל, דקסבר מין במינו לא בטיל: דם הניתז. חוץ לגומא: **גמ'** תנן התם. בשחיטת קדשים: כשר. לזריקה: נתערב בדם הבהמה. של חולין: או בדם החיה. ממש דסתמא חולין: רואין אותו. לדם הפסול: כאילו הוא מים. ואם היה דם הכשר ניכר בו כשר: לא שנו אלא שנפלו מים לתוך דם. לפיכך כל טיפה וטיפה כשנפלה בטלה הלכך עד שלא תהא בו מראית א] דם כשר: אינו כן. שאפילו נפל דם לתוך מים חייב לכסות שאע"פ שבטל ונדחה ראשון ראשון אפ"ה כשהלך ורבה עד שנהפכה מראית המים לדם חוזר דם הבטל וניעור וחשוב דם ולא אמרינן הואיל ונדחה ידחה שאין תורת דיחוי אצל מצות: כל מראה אדמומית. כל זמן שיש בדם מראה אדמומית הוי דם לכפרה ולזריקה ולהכשיר את הזרעים ולקמיה פריך אי מים הוא נמי אכשורי מכשרי: שתמדו. שערבו עם מי גשמים שאינם מכשירים אלא היכא דאחשבינהו לירד על הפירות והכא משום דם דהוי משקה אע"ג דלא אחשבה לירד על הפירות מכשיר דתנן (מכשירין פ"א מ"א) כל משקה שתחלתו לרצון שנתחשב למאומה אע"פ שאין סופו לרצון מכשיר: ופרכינן מי גשמים נמי כיון דשקיל. במנא: ורמי. לתוך הדם אחשבינהו לכך: בצללתא דדמא. באותן מים שהם מן הדם עצמן כשהוא נקרש יש סביבותיו צלול כמים ואם יש בו מראית דם מכשיר ואי לא לא: ענוש כרת. האוכלו: והוא דאיכא כזית. דם גמור: ומטמא באהל. כל זמן שיש בו מראית דם אם של מת הוא: והוא דאיכא ב]רביעית. מן הדם גמור והוא שיעור לטומאת אהל דכתיב (במדבר ו) על נפש מת ובשיעור רביעית הנשמה תלויה: משקה המת. כגון דמעת עינו וחלב אשה: כל מראה אדמומית שבו מטמא. כלומר צללתא דדמא כל זמן שמראהו אדום טמא: משקה טבול יום. אותן משקין היוצאים ממנו הרי הן כמשקין שהוא נוגע בהן:

ריש לקיש לא שנו אלא לטבל פתו אבל לקדרה חוזר וניעור אלמא דאפילו טהרה מעוררת טומאה כ"ש דטומאה מעוררת טומאה ואפילו לאביי דקאמר וכי טומאה שבטלה חוזרת וניעורת הייט מחמת טהרה אבל בטומאה א] דמעוררת טומאה ליכא מאן דפליג וכל שכן דאיסור מעורר איסור כדאמר לעיל (דף פו:) אם אמרו ספק טומאה לטהר כו' ובהערל (יבמות דף פב:) נמי אמרי' כתן סאה ונפל סאה עד רובו אלמא טפי מרובו לא אמרינן דראשון ראשון בטל אע"ג דהוי בהפסק וי"ל דבכ"מ אמרינן דחוזר וניעור אפילו בהפסק ובדם תבוסה דמפליג בין פסק ללא פסק משום דבדם תבוסה דרבנן הקילו והכא בקדשים דוקא אמרינן ראשון ראשון בטל דכיון שנדחה בקדשים שוב אינו חוזר *ונראה והאי דבפרק בתרא דע"ז (דף עג.) מפרש ר"י דראשון ראשון בטל ואין נאסר בכל שהוא *עד שיהא בו נותן טעם כמו בשאר איסורין וקאי אמתניתין דקאמר ואלו אסורין ואוסרין בכל שהוא יין נסך כו' מפרש רב דימי דהייטו דוקא כי נפל היתרא לגו איסורא כדקאמר בתר הכי אבל איסורא לגו היתרא אינו אסור בכל שהוא דראשון ראשון בטל כל זמן שיש שפים בהיתר ופריך תנן ואלו אסורין ואוסרין בכל שהוא יין נסך כו' מאי לאו איסורא לגו היתרא לא היתרא לגו איסורא ת"ש יין במים בכ"ע מאי לאו חמרא דאיסורא לגו מיא דהיתרא ומהך גופה לא פריך דמודה רבי יוחנן דבנתינת טעם חוזר וניעור תדע דהא טעם כעיקר במין שאינו מינו מן התורה כדאמר בהתערובות (זבחים דף עח:) ובאלו עוברין (פסחים דף מד:) ובפ' שלשה מינין (נזיר דף לז.) אלא ה"פ מדסיפא איסורא לתוך היתרא ה"נ רישא דיין בין בכל שהוא ומשני לא בנפל חמרא דהיתרא לגו מיא דאיסורא ופריך מדרישא במיא דאיסורא סיפא נמי במיא דאיסורא וקתני מים ביין בכ"ע פירוש וכי היכי דהך סיפא באיסורא לגו היתרא ה"ה רישא דיין ביין בכל שהוא ומשני דכולה בהיתרא לגו איסורא איירי ובכ"ע דקאמר דמשמע דכי ליכא בטעם טעם דשרי *הייט כגון שנפל הרבה מן ההיתר בבת אחת לתוך האיסור שנתבטל האיסור בבת אחת וא"ת אמאי נקט מחבית לבור משום דראשון ראשון בטל בלאו הכי שרי כיון דלבסוף נשאר שפים של היתר וי"ל דדוקא נקט מחבית לבור דלא נפיש עמודיה כולי האי אע"ג דנפיש טפי מלרצור אבל היכא דנפיש עמודיה טובא לא בטיל אפילו יש שפים בהיתר: **שנתמדו** מאליהן. הוא הדין דהוי מצי למימר שתמדן במי פירות דלא מכשרי: **והוא** דאיכא כזית. והוא דאיכא רביעית. אצללתא דדמא קאי כדפירש בקונטרס וקמ"ל דאע"פ שכולו דם לא מחייב כרת עד דאיכא כזית דם גמור ולא מטמא באהל עד דאיכא רביעית דם גמור דאי בדם שעם מי גשמים פשיטא דצריך כזית ורביעית: **תנן** התם. תימה אי משנה היא הא דקאמר לעיל (*במתניתין) תנא ומטמא באהל וקאמר עלה והוא דאיכא רביעית הו"ל לאתויי מתניתין דהכא *ונראה דברייתא היא וה"נ אשכחן בהחולץ (יבמות דף עו:) דקאמר תנן רשב"ג אומר כל שאינה ל' יום כו' ואינה משנה בשום מקום ובפרק רבי אליעזר דמילה (שבת דף קלה:) גרסינן בכל הספרים תניא: **כל** משקה המת טהורין. דלא גזרו עליהן כמו שגזרו על של הזב כדמפרש במסקנא משום דזב לא בדילי מיניה וא"ת והלא כשיוצאין מן המת נוגעין בו ומקבלים טומאה ממנו במגע דמדאורייתא דמעת עינו ודם מגפתו וחלב האשה חשיבי משקין כדיליף בפ' דם הנדה (נדה דף נה:) מקראי ועוד קשה דקאמר התם דמטמא טומאת משקים ברביעית והלא משקין מטמאין בכל שהוא כדמוכח בפ"ק דפסחים (דף יז.) גבי מימיהם של כהנים לא נמנעו לשרוף את הבשר שנטמא בולד הטומאה עם בשר שנטמא באב הטומאה אע"פ שמוסיפין על טומאתו כו' דמוקי לה דאיכא משקה בהדי בשר דקא מטמא בשר מחמת משקין ומסתמא אין באותם משקים רביעית ואמרינן נמי בההוא פירקא (שם דף יז:) ומים נמי לא אמרן אלא רביעית דחזי להטביל בהן מחטין וצנורות אבל בציר מרביעית טמאים ובברכות בפרק אלו דברים (דף נב.) שמא יטמאו משקין שאחורי הכוס מחמת ידים ויחזרו ויטמאו את הכוס וי"ל דהכא מיירי כשיצאו ממנו דרך שפופרת ובעודן בגופו לא מקבלי טומאה דאין תורת משקין עליהם עד שיצאו לחוץ וכי נפקי דרך שפופרת טהורות מה"ת כיון שלא נגעו בו אלא מדרבנן גזרו ביצאו מן הזב היכא דאיכא רביעית אע"ג דלא נגעו בו אי נמי הנהו קראי דנדה אסמכתא בעלמא נינהו ומן התורה אין עליהן תורת משקין ולכך לא גזרו אלא ברביעית וא"ת דאמרינן בפרק אמרו לו (כריתות דף יג.) האשה שנטף חלב מדדיה לתוך התנור טמא ופריך במאי מתכשר א"ר יוחנן בטיפה המלוכלכת על פי הדד והשתא כיון דצריך הכשר אלמא חשיבא אוכל לפי שמיוחד לאכילת תינוק אם כן תנור אמאי טמא הא אין אוכל מטמא כלים אלא על כרחך נטמא מחמת הטיפה המלוכלכת ע"פ הדד. שמתערבת עם שאר חלב שנוטף בתנור שאם משקה עליה ומשקין מטמאין כלי גזירה משום משקה זוב וזבה כדאמר בפרק קמא דשבת (דף יד:) אלמא מטמאה הטיפה לתנור אע"ג דלית בה רביעית וכן באין דורשין (חגיגה דף כ.) באשה שבאתה לפני ר' ישמעאל ואמרה לו מפה זו ארגתי בטהרה ומתוך הדברים שבדקה אמרה לו נימא נפסקה וקשרתיה בפה הרי אע"פ שלא היה ברוק שבפיה רביעית נטמא מידים שהיו מסואבות וטימא את המפה וי"ל דתרומה וקדשים מטמו בפחות מרביעית ודוקא לחולין הוא דבעי רביעית*:

משקה טבול יום משקין היוצאין ממנו כמשקין שנגע בהן. אומר ר"ת דהני משקין שנגע בהן דקאמר לא מיתוקמא אלא במשקין דתרומה דאילו חולין לא מטמא ואפילו משקין נמי שרי כדאמרינן (יבמות דף עד:) טבל ועלה אוכל במעשר ובמשקין קודש נמי לא קאמר דתנן בפ"ב דנדה (דף עא:) בראשונה היו אומרים היושבת על דם טוהר מערה מים לפסח פירוש אבל לא נוגעת בהן על טהרת הקדש כקדש דמו כדמפרש בגמ' חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת לקדשים פירוש דוקא לקדשים ולא לחולין דלאו קודש הוא אלמא טבול יום הוה ראשון לקדשים כאילו נגע בטומאת מת דיושבת על דם טוהר היא טבולת יום ארוך וא"כ משקים קודש שנגע בטבול

[נ"ל הוא מים]

[לעיל פג:]

זבחים עז: מנחות כב.

[זבחים עח.]

[ב"ב נו.]

תוספתא פ"ד דאהלות [ותוספתא פ"ג דמכשירין]

נדה עא: [טבול יום פ"ב משנה א]

*[במשנה ליתא הני ג' תיבות וכן משמע קצת מפרש"י ד"ה משקה וכו']

[פסחים סט. מנחות כב.] [זבחים לב. עח. עט.]

צ"ל וניעור

צ"ל במתניתא

חי"ל פרש פ"ו מ"ז דמכשירין כתוב בכל הספרים תנן התם וליכא משנה בשום מקום אלא בתוספתא היא ע"ש ועי' תוס' [illegible]

[וע"ש תוס' פסחים יז. ד"ה דליכא]

נושא
דם שנתערב
במים
1) נפקא מינה לכסוי
2) וקדשים אם כשר לזריקה
3) סדר נפילה
א - דם לתוך מים
ב - מים לתוך דם

נושא
ב- כיסוי
על דברי שמואל
שמראה אדמומית מכשיר

נושא
כל משקין
היוצאין מן
המת טהורין חוץ מן הדם

שיטה מקובצת

א] הלכך עד שלא תהא בו מראית דם כשר: ב] והוא דאיכא (כזית) [רביעית] מדם גמור:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תנן וכו' ונראה דברייתא היא. עי' [illegible] דהוריות סי' ל"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] בא"ד [illegible] אבל וכו' דמעוררת טומאה ליכא מאן דפליג. [illegible]

רבינו גרשום

רואין אותו כאילו הוא מים. כלומר משערין אותו הדם של בהמה אם יש בו שיעור שאם היה מים היה מבטל דם העוף ולא היה בו מראה אדמומית פטור מלכסות ואי (במיעוט) דם הבהמה [מועט] שאם היה מים לא היה מבטל דם העוף והיה בו מראה אדמומית חייב לכסות: ר' יהודה אומר אין דם מבטל דם. כלומר דם העוף אינו מבטל דם הבהמה א)ופטור מלכסות: תנן התם דם שנתערב במים כו'. לענין זבח אם נתערב במים ויש בו מראה דם כשר לכפרה: לא שנו אלא שנפל מים לתוך הדם כו'. לא שנו דאמרי' אם יש בו מראית דם כשר אלא שנפל מים לתוך הדם אבל דם לתוך מים דמים היו עיקר ראשון ראשון בטל הדם: לא צריכא שתמדן במי גשמים. כלומר דבעינן לידע מה דתימא דאיתמדו מאליהן ולא אחשבינהו ולא ליכשרו קמ"ל דמכשרי': רב [יוסף] [אסי] מנהרביל בי צללתא דדמא. כלומר מה דשנינו כל מראה אדמומית שבו מכפרין ומכשירין בי צללתא דדמא: (דם התמצית) מטמאין באהל והוא דאיכא רביעית. שטבול יום נוגע בהן ואלו

כלומר הך צללתא דדמא אם של מת הוא מטמא באהל: משקין היוצאין ממנו כמשקין הנוגע בהו. כלומר משקין היוצאין מטבול יום שטבל ולא היה בו עדיין הערב שמש כמשקין

א) פי' רבינו בזה תמוה דלכאורה להדיא כיון דלאו דם מבטל דם לשלם חייב לכסות וכמו שפי' רש"י ואולי דט"ס יש כאן ול"ע.